

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ὁ Πᾶν αὐλεῖ περιπαθῶς καὶ φρόσημα ζεφύρου
τὴν ἀρμονίαν τοῦ αὐλοῦ μέσα 'στ' αὐτὰ μου φέρει,
κι' ἐκεῖ κοτὰ εἰς τὸ γυαλὸ τοῦ μαγικοῦ Φαλήρου
μπάτης γλυκὸς τὴν ἀμμουδιὰ εἰς τὰ φτερά του πέρνει,
καὶ καταλάμπει τοῦρα τοῦ τᾶστερωμένο δῶμα,
κι' ἀκούετ' ἀπὸ μακρὰ μυστηριώδης βρῶμα.

Παίξουν οἱ Τρίτωνες τρεῖς ἅ ἐπάνω εἰς τὸ κύμα
κι' ἀόραται Νεράιδες μὲ γέλοιο κνηγοῦνται,
Σειρήνων λαρυγγίσματα ἀκοὸς σὲ κάθε βῆμα,
καὶ ἄνθρωποι κατάδικοι παρτοῦ κατατομοῦνται.
'Εδῶ κι' ἐκεῖ σὲ σταματᾷ σκιὰ Ἀμαρυνίδος,
καὶ ὁ Τρικούκης σκέπτεται τὸ μέλλον τῆς πατρίδος.

'Στὸν Ἰ.λισὸ ἀκούονται ντουέττα τῶν βατράχων,
καὶ μέσα 'στοῦ κουὰξ κουὰξ θαρρεῖς τὴν ποικιλίαν
'πῶς ἐξυμνοῦν τὰ τρόπαια τῶν Μαραθονομάχων
καὶ τοῦ Τρικούπη τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν παμβασιλείαν.
Ακούονται αὐτῆματα, φλογέρας καὶ κουδούνια,
ἀλλ' ὅμως ψάλλει ποῦ καὶ ποῦ κι' ὁ γάιδαρος τοῦ Ντούνια.

Παρτοῦ καρποὶ κι' ἀπόλωνσις ἀγαπητῆς εἰρήνης,
κοιμοῦνται εἰς τὸ βπαιθρον ἀμέριμοι πολῖται,
κ' ὑπὸ τὸ φέγγος τὸ λαμπρὸν τῆς ἀργυρᾶς σελήνης
γυμνῶν τὸν εὐδαίμονα κατοίκου Λωποδύται.
Κανεῖς διὰ τῆς αἴθριας τῆς πόρουσ δὲν τυρβάζει
κι' ὁ κύριος Θεόδωρος 'στὴν Κημισιὰ ρεμβάζει.

'Εδῶ ἡ χάρες τὸν κροτὸν τῆς Ἀφροδίτης πλέκουν,
εὐώδη οὐρητήρια μυρίζουν παραπέρα,
καὶ 'στῶν βουνῶν τῆς κορυφαῖς ἀγγέλοι παραστέκουν
τὰ πάρον τὸν ὑγιεινὸν τῆς Ἀττικῆς ἀέρα.
Θεάματα φανταστικά καὶ χρώματα καὶ φῶτα,
καὶ ὁ Σταμούλης πουθετὰ δὲν φαίνεται σὰν πρῶτα.

Μοσχοβολᾷ μ' ἀρώματα βαρετὰ ἢ ἀτμοσφαῖρα,
φοφῆμα ἀναπαύονται στοὺς δρόμους καὶ κυλιοῦνται,
ἀπὸ μακρὰ μᾶς χαιρετᾷ κ' ἡ εὐθυμος χολέρα,
καὶ Τοῦρκοι Μπεχλιβάνηδες παρασημοφοροῦνται.
Μὰ ξεφυσᾷ κι' ὁ Μπομπζοδὸς μὲ τὴ λεπτή του μύτη,
καὶ οὔτε λόγος γίνεται γιὰ τοῦ Δρομοκαίτη.

SOURIS

ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

Κύριε Ἀμπελᾷ ἠξεύρετε ποίας γνώμης εἶνε τὸ συμβούλιον
τῶν Ἐφετῶν περὶ τοῦ συνδικάτου; Καὶ σεῖς, κύριε Κρυδα; Τί
νομίζετε σεῖς οἱ ἄλλοι; Ἡμεῖς δὲν ἐκαταλάβαμεν τίποτε! Ἡ
Νέα Ἐφημερίς καὶ ἡ Ἀκρόπολις λέγουσιν ὅτι ἐπικυρόνει
τὸ τῶν πρωτοδικῶν ἄλλ' ὁ Αἰὼν καὶ ἡ Στὸὰ μὲ τὴν αὐτὴν
μάλιστα φράσιν ὅτι τὸ ἐξαφρηνίζει. Καὶ ὡς νὰ μὴ ὑπάρχουν πλέον

οἱ Ἐφέται οἱ ἐκδόντες τὸ βούλευμα διὰ νὰ δώσουν ἐν ἀνάγκῃ
καὶ τὴν πρόπουσαν ἐρμηνείαν, ζητοῦνται τὸρα ἐρμηνευταὶ καὶ σχο-
λιασταὶ τῶν δισημάτων ὡς αἱ μεταφράσεις τοῦ κ. Καζάκη χρη-
σμῶν τοῦ ἐφετείου.

Ἐν τῷ μεταξῷ οἱ περιμένοντες νὰ μάθουν τὰ νέα καὶ νὰ σχη-
ματίσουν γνώμην ἐκ τῶν ἐφημερίδων ἀποτονοῦσιν ἀνὰ εἰς ἐξ ἀ-
πελπισίας.

Μόνος τρικουπικὸς κατὰ τὴν παράστασιν τῆς Δουκίσης ἐ-
δείχθη ὁ Prince Paul ἐμφανισθεὶς μὲ τὴν Πρωίαν ἀνὰ χεῖρας
καὶ ζητῶν ἐπιμόνως ν' ἀναγκώσῃ ἐν αὐτῇ τὰ νέα τῆς Ὀλλανδίας!

Διὰ νὰ ἰδῆτε ποῖαν ἐπίδρασιν εἰς ὅλας τὰς φάσεις τῆς ἐθνικῆς
ζωῆς ἀσκέῖ ἡ σωτήριος παμβασιλεία τοῦ κ. Τρικούπη, σὰς παραθέ-
τομεν ὀλίγους στίχους ἐνὸς ὑμολόγου του διὰ νὰ θαυμάσητε καὶ
τὴν πρόοδον τῆς ποιήσεως ἐν Ἑλλάδι χάρις εἰς αὐτόν. Ἡ ἐκτέ-
λεσις εἶνε ἀξία τῆς ἐμπνεύσεως:

Χαῖρε σφόδρα, Χαρίλαε, χαῖρε
Χαῖρε σφόδρα γὰρ τοῦ λαοῦ
Φερωνύμως οὕτω καλεῖσαι,
Διαχέεις γὰρ παρταχοῦ.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Ἰδιᾶζον χαρακτηριστικὸν ὄλων σχεδὸν τῶν παρ' ἡμῖν ἐκδιδο-
μένων βιβλίων εἶνε ἡ ἐντελής ἀδιαφορία τῶν συγγραφέων ὡς πρὸς
τὸ ἀναγνώσιμον ἢ μὴ τοῦ βιβλίου των. Πάντες κατὰ τὸ μᾶλλον
καὶ ἤττον ἀποτεινόνται πρὸς μίαν μόνον τάξιν τῆς κοινωνίας, ἥτις
καὶ πολυάριθμος δὲν εἶνε καὶ μᾶλλον δύσκολος καὶ μωρεπιδείκτως
περιφρονεῖ τὰ ἑλληνικὰ ἔργα. Τὸ μεταξῷ λαοῦ καὶ λογίων χάσμα
τῆς γλώσσης πλατύνεται ὁσημέραι διὰ τῆς ἀκηδείας τῶν δευ-
τέρων νὰ ἐργασθῶσι καὶ κατὰ τρόπον, ὅστις νὰ ἐνδιαφέρῃ ὀλίγον
καὶ ἐκεῖνον. Ἐπομένως ὁ λαὸς ἀντιτάσσει εὐλόγως μεζύονα ἀδια-
φορίαν καὶ ἐκ τῆς ἀμοιβαίας ταύτης ἐκτιμήσεως, ἣν ἐπιδαφιλεύουσιν
πρὸς ἀλλήλους γράφοντες καὶ κοινὸν, γεννᾶται τὸ εὐχάριστον θεά-
μα περιέργου τινὸς φιλολογίας, προωρισμένης νὰ διασώζῃ ἐκ τῆς
ἀσιτίας τὸ χρήσιμον γένος τῶν ποικιῶν, καὶ βιβλιοπωλῶν ἐπεχόν-
των θέσιν τροφοδότη τῶν ἀξιαγαπῆτων τούτων τετραπόδων. Οὐδὲν
δὲ ὑποδεικνύει ἐλπίδα τιὰ ὅτι ταχέως θὰ παύσωσιν οἱ γράφοντες
ἐν Ἑλλάδι βιβλία νὰ εἶνε αὐτοὶ ἑαυτῶν οἱ μοναδικοὶ συγγραφεῖς
καὶ ἀναγνώσταί.

Εὐτυχῶς τὸ βιβλίον τοῦτο τοῦ γνωστοῦ ποιητοῦ κ. Δροσίνη ση-
μειοῖ εὐοίωνον ἀρχὴν τάσεως πρὸς ἐκθρόνισιν τοῦ ἀχρεῖου τούτου
καθεστῶτος. Ἀνήκει καὶ κατὰ τὴν ἐμπνευσιν καὶ καὶ κατὰ τὴν
γλώσσαν καὶ κατὰ τὴν διατύπωσιν ὄλον εἰς τὸν λαόν. Παραδόσεις,
μῦθοι, δοξασίαι, προλήψεις ὅλα δημώδη εἶνε ἀποτεθησαυρισμένα
ἐν αὐτῷ καὶ κατατεταγμένα οὕτω καλλιτέχνως καὶ φυσικῶς, ὥστε
ἐνίστε σχεδὸν νομίζεις ὅτι ἔχεις πρὸ σοῦ συλλογὴν τοῦ Passow ἢ
τοῦ Legrand. Ἰσχυρὰ ἀνταύχια τῆς δημοτικῆς ποιήσεως πλανᾶ-
ται ἐπὶ τοῦ κομποῦ τομιδίου, οὐτινος πᾶσα ἡ ἀξία συγκεφαλαιούται
εἰς τοῦτο ὅτι εἶνε πρωτοτυπία ἐν τῇ μιμήσει. Νὰ μελετήσῃ
τὴν δημοτικὴν ποιήσιν καὶ ἐν αὐτῇ ν' ἀναζητήσῃ καὶ τὴν ἐμπνευ-
σιν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν εἶνε ἰδέα, ἣς πᾶσιν τὴν χρησιμότητα κατε-
νόησεν ὁ κ. Δροσίνης.

Γάλλος τις ζωγράφος, ὁ Trouillebert, γράψας ἐσχάτως εἰκόνα
ιδιὴν του ἔθεσε κάτωθεν τὸ ὄνομα τοῦ διασήμου Corot καὶ μόλις
μετὰ πολὺν χρόνον ἠγνωσθῆ ἡ ἀπάτη. Εἰς μερικὰ τῶν ποιημά-
των τοῦ κ. Δροσίνη ὁμοίως νομίζομεν ὅτι δὲν εἶνε τόλμη ἀν ση-
μειώσῃ τις κάτωθεν ὅτι εἶνε δημοτικὰ. Πολλοὶ δύνανται ν' ἀπα-
τηθῶσι. Καὶ μετὰ τοῦτο εἶνε περιττὴ πᾶσα πλέον σύστασις τοῦ
βιβλίου εἰμὴ μόνον μίᾳ πληροφορίᾳ: Πωλεῖται εἰς τὰ βιβλιοπω-
λεῖα Μπέκ, Ἀντωνιάδου καὶ Βίλμπεργ ἀντὶ δρ. 2 1/2.